

TOR:s yttranden

Publicering av vissa bestämmelser

TOR har i skrivelse till finansdepartementet anfört:

De bestämmelser, som införts angående skyldighet att göra avsättning av skogsinkomst till investeringskonto och om anmälningsplikt för jordbrukare vid övergång till taxering enligt bokföringsmässiga grunder, synas enligt Taxeringsnämndsordförandenas Riksförbunds mening böra vid lämplig tidpunkt genom tillkännagivande i press och radio klargöras för allmänheten. Förbundet har därför ansett sig böra göra Kungl. finansdepartementet uppmärksam på angelägenheten av att så sker.

Källskatten

Genom remiss har Taxeringsnämndsordförandenas riksförbund beretts tillfälle avge yttrande över 1949 års uppbördssakkunnigas betänkande II med förslag till vissa ändringar i uppbördsförfarandet, såvitt gäller vissa i remissen närmare angivna delar.

Med anledning härav får förbundet meddela, att förbundet utifrån de synpunkter förbundet har att företräda icke har någon erinran att framställa emot förslaget i nu ifrågasvarande hänseenden.

Förbundet kan emellertid i detta sammanhang icke underlåta att framhålla, att det mål, de sakkunniga sökt nå genom de föreslagna bestämmelserna, icke torde kunna uppnås

ende Wennbergs taxering år 1940 har meddelats den 23 februari 1949.

Kallelse till inställelse i målet har delgivits Wennberg den 17 mars 1951.

Då således mer än två år förflutit från Kungl. Maj:ts utslag till delgivningen med Wennberg, har straff med avseende å berörda vårdslöshet förfallit.

Det belopp, som genom Wennbergs åtgärd att verkställa avdrag med 38.735 kronor skulle hava undandragits, utgör 15.889 kronor 55 öre.

Rådhusrätten dömde Wennberg, i anledning av åklagarens talan jäm-

likt 143 § 1 mom. taxeringsförordningen i dess före den 1 juli 1943 senast gällande lydelse, samt 7 § 3 mom. Kungl. förordningen den 20 juni 1941 om värnskatt för budgetåret 1941/42, för vad han låtit komma sig till last med avseende å beloppet om 38.735 kronor att till Kronan böta 40.000 kronor.

Domen överklagades

Hovrätten, som fann 7 § 3 mom. Kungl. förordningen den 31 maj 1940 om värnskatt för budgetåret 1940/41 i målet tillämpligt, lämnade ändringsyrkandet utan bifall.

med mindre taxeringsreglerna i viss mån förenklas. Med den millimeter-rättvisa, som nu vid taxeringarna eftersträvas, synes källskatten så gott som aldrig kunna bli ens något så när definitiv, dvs överensstämmelse mellan preliminär och slutlig skatt kan ernås endast i undantagsfall. I de flesta fallen torde den slutliga skatten efter verkställd taxering medföra antingen överskjutande preliminär skatt eller kvarstående skatt till rätt betydande belopp. Enligt förbundets mening synes en viss schablonisering i vad det gäller avdragen vid taxeringen vara ägnad att medverka till en ändring till det bättre i nu ifrågasatt avseende. Sålunda synes exempelvis ett reseavdrag för sådana skattskyldiga, som ha att bekosta sina resor till och från arbetet, kunna medgivas med ett schablonbelopp, åtminstone intill en viss gräns. Avdrag för andra försäkringspremier än för pensionsförsäkring, för facklitteratur och representationskostnader m. m. torde kunna helt slopas. Förbundet vill ifrågasätta, om icke en utredning härutinnan borde göras i syfte att i görligaste mån även på taxeringens område undanröja olägenheterna med den bristande överensstämmelsen mellan källskatten och den slutliga skatten.

Särskilt yttrande av Vanner

Undertecknad kan dela uppfattningen, som kommit till uttryck i yttrandet, att det utifrån de synpunkter förbundet har att företräda ej finnes något att erinra mot förslaget i de delar, varöver yttrande nu avgivits. Detta dock endast om man snävt begränsar synpunkten till den rent taxeringstekniska. Ser man frågan något mera i stort synes mig mycket vara att erinra.

Redan nu är uppbördssystemet oerhört kostsamt och kräver en ofantlig kader av anställda för att fungera ens så pass, som nu är fallet. Skulle ytterligare införas att löneavdrag skall verkställas å alla möjliga

bisysslor måste kostnaderna och besväret svälla på ett sätt, som med största sannolikhet icke alls skulle svara mot de eventuellt ökade skatteinkomsterna. Det måste dock finnas något annat sätt att skapa full sysselsättning än att sysselsätta en allt större del av folket med skatteuppbörd och skattekontroll.

Det är givetvis svårt att ens tillnärmelsevis riktigt uppskatta de nuvarande kostnaderna för taxering och uppbörd. Enbart i Stockholm torde emellertid blott statens och kommunens kostnader numera uppgå till i runt tal 20 milj. kr. om året, och Stockholm omfattar ju dock endast omkring 1/10 av landets folkmängd. Till statens och kommunernas kostnader har man sedan att lägga de enskilda arbetsgivarnas samt det fullständigt onödiga besvär som orsakas mängden av smärre arbetsgivare, som dessutom i ett stort antal fall torde själva nödgas erlagga skatten för den anställde.

Vidare får ju icke förbises att egentlig källskatt erlägger endast löntagare. För jordbrukare, ägare av annan fastighet, rörelseidkare och kapitalägare är systemet endast en form utan sakligt innehåll. Då man jämför uppbördskostnaderna med inflytande skattebelopp är det alltså i huvudsak endast med skatt på inkomst av tjänst o. d. man bör jämföra. Det synes önskvärt, att proportionen vore bättre. Den kan i stället med största sannolikhet förväntas bli sämre.

Innan systemet ytterligare tillkrånglas bör en undersökning av nuvarande och påräkneliga framtida kostnader verkställas.

För min del anser jag följaktligen att systemet med löneavdrag icke bör utsträckas till att gälla även bisysslor och att hela systemet bör avsevärt förenklas, varvid även beskattningsreglerna bör göras enklare så långt det är möjligt utan att väsentligt inverka på skatternas rimliga och rättvisa fördelning.